

i drugo doista ima narav sličnu svim brojevima i da su brojevi prvi u cjelokupnoj prirodi, smatrali su da su elementi brojeva elementi svih bića. I štogod postoji i sveukupno nebo da je harmonija i da pokazuje sukladnosti s brojevima, i dovodeći to u vezu s trpnjama i dijelovima neba i sa stvaranjem sveukupnosti prilagođavali su ih brojevima i harmonijama. I ako im je nešto u nekoj stvari nedostajalo, žarko su željeli da bi cijelo djelo bilo sebi sukladno. Kažem npr: jer se čini da je dekada savršena i da <taj> broj obuhvaća svu narav brojeva, rekli su da se i na nebu kreće deset <nebeskih tijela>, a budući da ih se zamjećuje samo devet, zbog toga postavljaju desetu – protuzemlju; ali o tome smo uistinu drugdje točnije odredili.«

Iz tog mjesta imamo mnogo toga, ali osobito ono što smo bili preuzeli da dokažemo. Pitagorovci su, naime sličnosti (ὁμοιώματα¹⁶ sam zove) brojeva prilagodili stvarima tako da je jedna sličnost pravednost, druga [309] duša, treća um, četvrta prilika.

Tu istu stvar ponovo potvrđuje u sedmom poglavlju ovim riječima: »Ne postoji nikakav drugi broj osim onog iz kojeg se sastoji svijet. Kad im je, naime, u tom dijelu bilo mnijenje i prilika, malo gore ili dolje bila je nepravda i izdvajanje ili miješanje.« U tome, na isti način, čini se da su uvijek drugi broj prema sličnosti zvali mnijenjem, prilikom, nepravdom, izdvajanjem i miješanjem. I u 5. knjizi u četvrtom poglavlju <piše>: »Pitagorovci su prije <raspravljali> o nekim malobrojnim <stvarima> čije su razloge svodili na brojeve, kao što je prilika ili pravedno ili brak.«

¹⁶ Usp. ARIST. Metaph. 985b.27